

Yale University Library Digital Collections

Title	Anonymous. "Marinetti sul Podio." Kurjer Warszawski, 11 mar 1933. [6899-1]
Date	1933 {id=286416}
Rights	The use of this image may be subject to the copyright law of the United States (Title 17, United States Code) or to site license or other rights management terms and conditions. The person using the image is liable for any infringement
Container information	Box 87 Slide: 39
Generated	2021-02-27 02:47:54 UTC
Terms of Use	https://guides.library.yale.edu/about/policies/access
View in DL	https://collections.library.yale.edu/catalog/10659587

Marinetti na mównicy.

Wczoraj wieczorem opuścili Warszawę, po trzydniowym pobycie, słynny przywódca futurizmu włoskiego, F. Marinetti, który wygłosił tu dwa odczyty.

Pierwszy odczyt odbył się onegdaj w przepelnionej sali Towarzystwa naukowego warszawskiego. Można śmiało powiedzieć, że ten jeden odczyt zainteresował futuryzmem więcej, niż długoletnia akcja jego u nas protagonistów. Można z doktryną estetyczną futurizmu godzić się lub nie, ale, po wysłuchaniu odczytu Marinetti'ego, ta możliwość staje się już koniecznością: trzeba się godzić lub nie; nie można już futuryzmu neglizować, z wgn rancji pochodzącą, dumną obojętnością. Jeżeli Marinetti stawia przed słuchaczem konieczność żywego ustosunkowania się do tematu — jest to najwyższym sprawdzianem jego oratorskiego sukcesu.

Jeżeli zaś taki sukces mógł osiągnąć — to dlatego, że jego własny stosunek do tematu jest stosunkiem organicznym (to znaczy — koniecznym). Marinetti nie mówi bowiem o czymś, co zna; on mówi o tem, co jest — w nim. Wyładowuje przed słuchaczem własną treść psychiczną; a czem ona jest — tego właśnie dowodem potęga owego efektu, jaki osiąga słowo Marinetti'ego. Futurizm — to przedewszystkiem on sam. Mówiąc o futuryzmie, Marinetti pokazuje siebie. Dlatego jego prelekcja ma tę porywającą prawdę jakiegoś organicznego pedu ducha, ukazującego się nazwotną w jego najgłębiej wewnętrznym stawianiu się. Szczególny to musi być paradoks — ten, rozdergany nieustanną palpacją intelektualną, wiecznie młody zdobywca — w opłętym mundurze akademickiej twórczej dosytości. I szczególnie psychiczny kontrast stwarzało zjawienie się za stołem prezydyjnym naszej stołecznej instytucji akademickiej (Towarzystwa naukowego warszawskiego) — owego gorącego południowca, który dostojną klasykę zimnej sali posiedzeń, przywykłej do słyszenia spokojnego rozumowania mężów nauki — wypełnił płomiennym krzykiem artystycznego nowatorstwa.

Poezja w pojmowaniu Marinetti'ego obejmuje wszystko; nie jest to tylko pewna określona forma i pewna określona treść. Treścią może być wszystko, a formą, to, co ujmując najnaturalniej reakcję człowieka czującego na materję życiową. We wszystkim poezję można odnaleźć, lub, inaczej powiedziawszy, we wszystko ją włożyć. System Marinetti'ego jest uniwersalizmem poezji. Nie ogranicza jej do wiersza, a wiersza do „poetyckiego” tematu.

Marinetti mówił nam w pierwszym swym odczyty o teatrze i poezji, jako rodzaju pisarskim, w drugim — wygłoszonym wczoraj w Inst. prop. sztuki — o sztuce plastycznej, architekturze i muzyce.

KURJER WARSZAWSKI 11-III - 1933

MARINETTI SUL PODIO.

Ieri sera ha lasciato Varsavia dopo un soggiorno di tre giorni il famoso Capo del futurismo, F. Marinetti che ha tenuto qui due conferenze.

La prima ha avuto luogo l'altro ieri nella sala affollata della Società delle Scienze di Varsavia.

Si può affermare con certezza che questa conferenza sul futurismo ha suscitato un interesse più grande di tutta l'attività spiegata dai suoi aderenti in Polonia.

Possiamo approvare o no, la dottrina estetica del futurismo, ma dopo aver sentito la conferenza di Marinetti questa possibilità diventa una necessità. Bisogna consentirvi o no; non si può più trascurare il futurismo per ignoranza, o trattarlo con superba indifferenza. — Se Marinetti mette l'uditore di fronte alla necessità di prendere un atteggiamento delineato verso il tema da lui presentato, è questa una prova suprema del suo successo come oratore. —

Se tale successo è stato da lui raggiunto, è perchè il suo proprio atteggiamento di fronte al tema è un atteggiamento organico (cioè indispensabile). Poichè Marinetti non parla solo di ciò che conosce; parla di qualcosa che è — in lui. Egli scarica davanti all'uditore il proprio io psichico; il reale valore di questo contenuto di quell'io è provato dalla potenza dell'effetto provocato dalle parole di Marinetti. Il futurismo è anzitutto lui stesso. Parlando di futurismo, Marinetti presenta se stesso. Per questo la sua conferenza contiene questa verità travolgente di uno slancio organico di spirito, manifestantesi al di fuori mentre dura la sua più profonda cristallizzazione interna.

E' un paradosso strano, questo conquistatore sempre giovane, vibrante con un incessante palpito intellettuale, nella stretta uniforme della sazieta accademica.

Un singolare contrasto psichico era creato dall'apparizione nella nostra istituzione accademica di quest'ardente meridionale che riempi il classicismo venerabile della fredda sala di sedute, dove si ode il pacato ragionamento di scienziati col grido ardente di un movimento innovatore.

La poesia, secondo il concetto di Marinetti, abbraccia tutto; non è solo una certa forma definita, un certo soggetto definito.

Oggetto della poesia può essere tutto, e forma può diventare tutto ciò che rappresenta nel modo più naturale la reazione dell'uomo sensibile alla metrica vitale. In tutto si può ritrovare la poesia, o in altre parole si può introdurla in tutto. Il sistema di Marinetti è l'universalismo della poesia. Egli non si limita al verso e non limita il verso ad un soggetto "poetico".

Marinetti ci parlò nella sua prima conferenza del teatro e della poesia come genere letterario, nella seconda, tenuta ieri all'Istituto

ti
ta
ido
enzia
alone
le di
ita la
gior-
vera
parte
augu-
ose e
i sa-
n un
Aldo
Giun-
ta più
irà al
lebric-
etrica
a Mi-
za ed
stero.
e, per
scita-
ntesi:
i Mo-
3.000
si-bre-
inuto.